

Sygn. akt II K 489/16

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Sosnowska

Protokolant: Małgorzata Kwasigroch

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. – O. w G. – D. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 05.08.2016 r.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

w sprawie

M. B., syna E. i M. z domu B., urodzonego w dniu (...) w G.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. **Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 14.05.2013 r. sygn. akt II K 1/13** za przestępstwo z art. 281 kk na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł; wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 4 lat; postanowieniem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 01.10.2014 r. karę grzywny zamieniono na zastępczą karę pozbawienia wolności; w dniu 23.10.2014 r. wykonano karę grzywny; postanowieniem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 14.04.2016 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności; na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 30.09.2012 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności; kara pozbawienia wolności orzeczona niniejszym wyrokiem została wprowadzona do wykonania w okresie od 06.01.2019 r. do 01.09. (...);

2. **Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku z dnia 01.04.2015 r. sygn. akt II K 341/14** za ciąg przestępstw z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz za przestępstwo z art. 280 § 1 kk na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 15.01.2014 r. do dnia 04.07.2014 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności; **wyrok uprawomocnił się w dniu 14.10.2015 r.**; karę pozbawienia wolności orzeczoną niniejszym wyrokiem skazany odbywa od 28.12.2015 r. do 06.01.2019 r.;

I. na mocy art. 569 § 1 kpk, art. 570 kpk, art. 86 § 1 kk, art. 91 § 2 kk łączy orzeczone wobec skazanego M. B. wyrokami: Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku sygn. akt II K 1/13 oraz Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku sygn. akt II K 341/14, kary pozbawienia wolności i wymierza w ich miejsce **karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

II. w pozostałym zakresie wyroki podlegające łączeniu pozostawia do odrębnego wykonania;

III. na mocy art. 577 kpk na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu M. B. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku sygn. akt II K 1/13 w dniu 30.09.2012 r. oraz Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku sygn. akt II K 341/14 od dnia 15.01.2014 r. do dnia 04.07.2014 r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) oraz § 14 ust. 5, § 19 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata A. P. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych 60/100) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

V. na mocy art. 626 § 1 kk, art. 624 § 1 kk zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sygn. akt II K 489/16

UZASADNIENIE

M. B. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. **Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 14.05.2013 r. sygn. akt II K 1/13** za przestępstwo z art. 281 kk na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł; wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 4 lat; postanowieniem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 01.10.2014 r. karę grzywny zamieniono na zastępczą karę pozbawienia wolności; w dniu 23.10.2014 r. wykonano karę grzywny; postanowieniem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 14.04.2016 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności; na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 30.09.2012 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności; kara pozbawienia wolności orzeczona niniejszym wyrokiem została wprowadzona do wykonania w okresie od 06.01.2019 r. do 01.09.2020 r.;

2. **Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku z dnia 01.04.2015 r. sygn. akt II K 341/14** za ciąg przestępstw z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz za przestępstwo z art. 280 § 1 kk na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 15.01.2014 r. do dnia 04.07.2014 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności; **wyrok uprawomocnił się w dniu 14.10.2015 r.**; karę pozbawienia wolności orzeczoną niniejszym wyrokiem skazany odbywa od 28.12.2015 r. do 06.01.2019 r.;

(dowód: dane o karalności k. 5-7; odpisy wyroków w sprawach o sygn.: II K 341/14 Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku k. 13-14, II K 1/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku k. 16, XIII Ka 724/15 Sądu Okręgowego w Gdańsku k. 15, informacje o pobytach i orzeczeniach k. 10-12)

M. B. obecnie osadzony jest w Areszcie Śledczym w G., w którym przebywa od 28 grudnia 2015 r. W trakcie swojego pobytu skazany był dwukrotnie nagradzany, nie był karany dyscyplinarnie. Nie było konieczności stosowania wobec skazanego środków przymusu bezpośredniego. Nie deklaruje udziału w podkulturze więziennej. Nie odnotowano zachowań agresywnych. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie zwykłym, nie wyraził zgody na zmianę systemu odbywania kary. Skazany był zatrudniony nieodpłatnie jako pracownik gospodarczy w bibliotece aresztu. Prognoza penitencjarna odnośnie skazanego jest pozytywna.

(dowód: opinia o skazanym k. 9)

Sąd zważył co następuje:

Na wstępie wskazać należy, iż rozważając kwestie istotne dla rozpoznania wniosku skazanego o wydanie wyroku łącznego należy przede wszystkim zbadać, czy zachodzą podstawy do wydania takiego wyroku.

M. B. został skazany dwoma wyrokami: wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 14.05.2013 r. sygn. akt II K 1/13 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 01.04.2015 r. sygn. akt II K 341/14. Drugi z wymienionych wyroków uprawomocnił się w dniu 14.10.2015 r.

W kwestiach dotyczących możliwości połączenia kar orzeczonych wobec skazanego przede wszystkim wskazać należy, iż wobec wejścia z dniem 01 lipca 2015 r. w życie przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 396) i zmiany z tym dniem stanu prawnego dotyczącego instytucji wyroku łącznego Sąd zobligowany był do zbadania czy w niniejszej sprawie zastosować przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 r. czy te aktualnie obowiązujące. Konieczność taka wynika bowiem z treści art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396), zgodnie z którym przepisów rozdziału IX ustawy Kodeks karny w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

W efekcie uznać należało, iż nie wszystkie wymierzone prawomocnie wobec skazanego kary zostały prawomocnie orzeczone przed dniem 01 lipca 2015 r. bowiem do prawomocnego skazania M. B. wspomnianym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 01.04.2015 r. w sprawie sygn. akt II K 341/14 doszło już po tej dacie. Wyrok ten wydany został wprawdzie w dniu 01.04.2015 r., jednak uprawomocnił się w dniu 14.10.2015 r., zaś w świetle wyżej przytoczonej treści art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396) decydująca jest data uprawomocnienia się wyroku jednostkowego podlegającego łączeniu.

W efekcie możliwe było zastosowanie zarówno przepisów dotychczas, jak i aktualnie obowiązujących, zatem rozważyć należało, które z nich są dla skazanego bardziej korzystne.

W sytuacji zastosowania przepisów dotychczasowych brak byłoby podstaw do wydania wyroku łącznego, co wynika z porównania dat wyroków oraz dat czynów, za które M. B. został tymi wyrokami skazany. W myśl bowiem przepisów obowiązujących przed dniem 01.07.2015 r., wydanie wyroku łącznego było możliwe wówczas, gdy skazany popełnił bowiem dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy, choćby nieprawomocny, wyrok co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Tymczasem czyny, za które został on skazany drugim z wyroków jednostkowych zostały popełnione w okresie od 28.12.2013 r. do 10.01.2014 r., a zatem już po wydaniu pierwszego z wyroków jednostkowych, który zapadł w dniu 14.05.2013 r. Zatem stosując przepisy obowiązujące przed dniem 01.07.2015 r. postępowanie podlegałoby umorzeniu z uwagi na brak warunków do wydania wyroku łącznego.

Tymczasem na mocy art. 85 § 1 i 2 kk w brzmieniu aktualnie obowiązującym jedynym warunkiem do orzeczenia kary łącznej jest to, by kary te podlegały wykonaniu i były karami tego samego rodzaju bądź podlegającymi łączeniu.

W myśl art. 569 § 1 kpk i art. 85 § 1 i 2 kk przesłanki wydania wyroku łącznego są spełnione wtedy, gdy zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej i gdy oskarżony został już prawomocnie skazany lub wobec którego orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów. Natomiast warunki do orzeczenia kary łącznej uznaje się za spełnione wówczas, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, a nadto podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne.

Następnym wymogiem jest możliwość połączenia orzeczonych kar, tj. są to kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu.

Mając powyższe na względzie, Sąd zważył, że na podstawie aktualnie obowiązujących przepisów warunki do wydania wyroku łącznego zaszyły w odniesieniu do wyżej wymienionych prawomocnych skazań M. B., a łączeniu podlegały kary pozbawienia wolności orzeczone tymi wyrokami. W świetle powyższego Sąd uznał, iż względniejszą sytuację dla skazanego stworzy zastosowanie przepisów nowych, bowiem kary podlegające wykonaniu objęte zostaną wyrokiem łącznym, zaś biorąc pod uwagę fakt, iż wykonanie żadnej z tych kar nie jest warunkowo zawieszona, wydanie wyroku łącznego odbędzie się z korzyścią dla skazanego, w związku z czym przepisy obowiązujące poprzednio nie są dla niego względniejsze.

Jak wynika z informacji o pobytach i orzeczeniach, dotyczących M. B., aktualnie, tj. bowiem od 28.12.2015 r. do 06.01.2019 r. odbywa on karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem w sprawie Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku z dnia 01.04.2015 r. sygn. akt II K 341/14. Następnie od 06.01.2019 r. do 01.09.2020 r. do wykonania wprowadzono mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 14.05.2013 r. sygn. akt II K 1/13.

W efekcie uznać należało, iż orzeczone wobec skazanego wyżej wymienione kary pozbawienia wolności są karami wymierzonymi na mocy prawomocnych wyroków i podlegają wykonaniu.

Przechodząc do kwestii wysokości orzeczonej wyrokiem kary łącznej przede wszystkim wskazać należy, iż dokonując oceny wymiaru kary łącznej, która powinna zostać wymierzona, Sąd wydający wyrok łączny nie odnosi się do kwestii mających znaczenie przy wymiarze poszczególnych kar jednostkowych, te zostały już bowiem uwzględnione przy orzekaniu właśnie tych kar jednostkowych. Sąd orzekający karę łączną bierze natomiast pod uwagę, zgodnie z treścią art. 85a kk, przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie Sąd uwzględnił ustawowe dyrektywy jej wymiaru określone w art. 86 § 1 kk oraz postulaty orzecznictwa nakazujące rozważyć także stopień związku przedmiotowego i podmiotowego w odniesieniu do zbiegających się przestępstw (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1983 r., OSNKW 1984/5-6/65), a także względy humanitarne leżące u podstaw instytucji kary łącznej (L. Tyszkiewicz, komentarz do Kodeksu Karnego, tom II, Gdańsk 2001, s. 268) oraz inne okoliczności, które dotyczą postawy skazanego już po zapadnięciu wyroków objętych postępowaniem.

Zgodnie z art. 86 § 1 kk, karę łączną sąd wymierza w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (zasada absorpcji kar) do ich sumy (zasada kumulacji), nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności.

Zaznaczyć przy tym należy, że zgodnie z aktualnym orzecznictwem, ideą wydania wyroku łącznego jest uporządkowanie sytuacji prawnej skazanego, a nie działanie jedynie na korzyść skazanego w każdym aspekcie orzekania o wyroku łącznym. Teza o niepogarszaniu sytuacji skazanego w wyroku łącznym nie znajduje oparcia w żadnym z przepisów zamieszczonych w rozdziale IX k.k. ani też w przepisach rozdziału 60 k.p.k. Trudno także uznać za uzasadnione wywodzenie tej zasady z zakazu reformatonis in peius, który z oczywistych powodów nie obowiązuje w procesie wymiaru kary łącznej w ramach wyroku łącznego. W konsekwencji stwierdzić należy, że wprowadzenie tej pozaustawowej zasady do kręgu dyrektyw ograniczających swobodę sądu w procesie wymiaru kary łącznej, nie znajduje ustawowego oparcia, zaś jej konsekwencją jest naruszenie zasad wymiaru kary. (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 15 marca 2011r. II AKa 14/11, KZS 2011/7-8/77). Przy orzekaniu kary łącznej nie może być dowolności w przypadku istnienia kilku możliwych wariantów orzeczenia kar łącznych prowadzącej do tego, że wybiera się wariant najbardziej korzystny dla skazanego. (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 07.12.2011r., II AKa 228/11, KZS 2012/1/25).

Przekładając powyższe rozważania na karę łączną orzeczoną w niniejszej sprawie, łącząc orzeczone wobec skazanego M. B. wyrokami w sprawach Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku sygn. akt II K 1/13 oraz Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku sygn. akt II K 341/14, podlegające łączeniu, jednostkowe kary pozbawienia wolności, Sąd

mógł orzec karę łączną w wysokości od 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (najwyższa z kar jednostkowych) do 5 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar jednostkowych).

Sąd zdecydował w omawianym zakresie o wymierzeniu kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, stosując zasadę asperacji czy też, innymi słowy, częściowej absorpcji. Za takim rozstrzygnięciem przemawiał szereg okoliczności. Przede wszystkim wskazać należy, iż wszystkie popełnione przez skazanego czyny były czynami podobnymi, były to czyny skierowane przeciwko dobru prawnemu jakim jest mienie innej osoby, a popełnione zostały na przestrzeni kilku lat. Na tej podstawie Sąd uznał, iż skazany każdorazowo powracał na drogę przestępstwa, popełniając nadto czyny tego samego rodzaju. Wspomnieć przy tym należy także i o znacznym stopniu społecznej szkodliwości, jakim cechują się przestępstwa, których dopuszczał się skazany. Mając na względzie powyższe, w kontekście celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara łączna ma osiągnąć w stosunku do skazanego, Sąd zdecydował o braku podstaw do zastosowania w stosunku do oskarżonego zasady pełnej absorpcji. Jednocześnie jednak Sąd uwzględnił postulaty orzecznictwa nakazujące rozważyć także stopień związku przedmiotowego i podmiotowego w odniesieniu do zbiegających się przestępstw oraz inne okoliczności, które dotyczą postawy skazanego już po zapadnięciu wyroków objętych postępowaniem i ta okoliczność zdecydowała o zastosowaniu zasady asperacji, nie zaś pełnej kumulacji. Nie można bowiem zupełnie pominąć okoliczności, iż popełnione przez skazanego czyny pozostawały w ścisłym związku przedmiotowym, zaś z opinii Aresztu śledczego w G. prognoza kryminologiczna względem skazanego jest jednoznacznie pozytywna.

Zdaniem Sądu orzeczona, wskazana wyżej kara łączna pozbawienia wolności w należyтым stopniu uwzględnia przedmiotowe okoliczności. W konsekwencji Sąd w zakresie omawianych kar połączył je w sposób wyżej wskazany, orzekając jak w punkcie I wyroku łącznego, a pozostałym zakresie wyroki podlegające łączeniu Sąd pozostawił do odrębnego wykonania.

Na koniec podkreślić należy, iż także w obecnym stanie prawnym nie sposób pominąć przy wymiarze kary łącznej także prewencyjnego oddziaływania kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest zawsze istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 września 2001 r., sygn. akt II AKa 154/01, Prok. i Pr. 2002/4/26). M. B. popełnił kilka podobnych przestępstw, zatem należało brać pod uwagę stojące przed karą cele prewencyjne, o czym już jednak wspomniano, jak również kwestie związane z kształtowaniem świadomości prawej społeczeństwa (jako dyrektywa wymiaru kary łącznej wskazane także w treści art. 85a kk), nie do pogodzenia z którymi byłoby swoiste nadmierne premiowanie sprawcy, który popełnił znaczną ilość przestępstw, tylko dlatego, że złożony został wniosek o wydanie wyroku łącznego w czasie umożliwiającym zastosowanie instytucji kary łącznej. Sąd w pełni podziela stanowisko, iż jakkolwiek przy wymiarze kary łącznej dopuszczone jest stosowanie zarówno zasady pełnej kumulacji, jak i zasady pełnej absorpcji, to jednak są to rozstrzygnięcia skrajne, które znajdują zastosowanie w zupełnie wyjątkowych, nietypowych sytuacjach. W ocenie Sądu takie okoliczności nie ujawniły się w niniejszej sprawie i brak było podstaw do zastosowania w przypadku orzekania kary łącznej zasady pełnej absorpcji czy pełnej kumulacji.

Sąd nie zastosował w stosunku do oskarżonego kumulacji pełnej także z uwagi na treść opinii o skazanym z aresztu śledczego, w którym odbywa on karę. Opinia o skazanym wskazuje na to, iż skazany prezentuje postawę regulaminową, był dwukrotnie nagradzany.

Powyższe wskazuje, iż orzeczone wobec skazanego kary wprawdzie nie odnoszą zamierzonego skutku, jednak dokonane ustalenia rokują w sposób umiarkowanie dobry na przyszłość, wskazują bowiem na postępującą resocjalizację skazanego. Dlatego Sąd wydał wyrok łączny w oparciu o zasadę częściowej absorpcji, pozostając w przekonaniu, że skrócenie kar pozbawienia wolności w sposób zastosowany niniejszym wyrokiem łącznym należyście uwzględnia także i fakt jego regulaminowego zachowania wobec przełożonych w zakładzie karnym.

Na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu M. B. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku sygn. akt II K 1/13

w dniu 30.09.2012 r. oraz Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku sygn. akt II K 341/14 od dnia 15.01.2014 r. do dnia 04.07.2014 r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Na podstawie właściwych przepisów Sąd orzekł o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu, zasądzając z tego tytułu od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata A. P. kwotę 147,60 zł brutto.

Ponadto Sąd na podstawie powołanych w wyroku przepisów zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości uznając, że jego aktualna sytuacja materialna, w tym fakt, iż jeszcze przez długi czas będzie on przebywać w warunkach penitencjarnych, przemawia za uznaniem, że uiszczenie tych kosztów byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe.